

ἀπαλλαξίδι τό, Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Μεσσ. Τρίπ.) — ΘΚληρονόμ. ἐν Κρητ. Στοῦ 3 (1911) 127 ἡπαλλαξίδι Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπαλλάζω (II) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Ἀπάλλαμα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Τὰ ἀπαλλαξίδια τῆς εἶναι σὰν νὰ μὴν τὰ φόρεσε Τρίπ. Τ' ἄλλα ἀπαλλαξίδια μου ἀτός μου τὰ πλένω 'ς τὸ ρέμα ΘΚληρονόμ. ἐνθ' ἄν.

ἀπαλλαξίμι τό, Ζάκ. Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἀλλάξιμι.

Ἀπάλλαμα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Πῆρα τ' ἀπαλλαξίμινα νὰ τὰ πλύνω Μεσσ.

ἀπαλλάργα ἐπίρρ. Παξ. Χίος ἀπάλλαργα Πελοπν. (Λάστ.) ἡπαλλάργου Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἀλλάργα.

Μακρόθεν ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Κι ἀπάλλαργα τοὺς χαιρετάει κι ἀποκοντὰ τοὺς λέει Λάστ. Συνών. ἀλλάργα 1 β.

ἀπαλλαργάρω Κάρπ. ἀπολλαργάρω Κάρπ. Τήλ. Χίος ἀπολλαργέρω Κάρπ. Κάσ. ἡπολλαρζέρω Κάλυμν. Ἀόρ. ἀπολλαργάρισα Χίος.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀλλαργάρω.

Ἀπομακρύνω τι Κάλυμν. Κάσ. Καὶ ἀμτβ. ἀπομακρύνομαι, φεύγω Κάρπ. Κάσ. Τήλ. Χίος: Ἀσμ.

Διόχνεις με, μάννα, διόχνεις με, μ' ἐγὼ νὰ φύω θέλω, ν' ἀπαλλαργάρω 'ς τὰ μακρὰ κ' εἰς τὰ ξενιτεμένα

Κάρπ.

Σὰ τὸ λεμόνι κίτρινη μ' ἔκαμεν ὁ σεβδᾶς σου, ν' ἀπολλαργάρω δὲ μπορῶ μὲ ὥρα ἀποκοντὰ σου αὐτόθ.

Σὰν ἀπολλαργαρίσανε τρία μίλλια τοῦ πελάου, ὁ νεὸς ἐποδιαντράπησε τὸ ἀπλώνει 'ς τὴν ποδῶ της Χίος Συνών. ἀλλαργάρω, ἀλλαργένω, ἀλλαργεύω 1.

ἀπαλλεῶς ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἀλλεῶς.

1) Κατ' ἄλλον τρόπον, ἄλλως, διαφόρως πολλαχ.: Ἄν μπορῆς κάμε ἀπαλλεῶς. Δὲ μπορῶ νὰ κάνω ἀπαλλεῶς πολλαχ.

2) Ἐξ ἄλλου, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει πολλαχ.: Κι ἀπαλλεῶς γιὰ ποῖο σκοπὸ; Λεξ. Δημητρ.

Συνών. ἀλλέα, ἀλλεῶς, ἀλλεῶτικα 2, διαφορετικά.

ἀπάλλοτε ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπαλλότες Σῦρ. ἀπαλλουτὲς Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἄλλοτε. Ὁ καταβίβασμός τοῦ τόνου ἐν μὲν τῷ τύπ. ἀπαλλότες κατ' ἀναλογ. πρὸς τὸ ὁπότε, ἐν δὲ τῷ ἀπαλλουτὲς κατὰ τὸ προχτές, χτές κττ.

Ἐν ἄλλῳ χρόνῳ, ἄλλην φοράν, ἄλλοτε ἐνθ' ἄν.: Ἀπαλλουτὲς πῆγα γὼ γιὰ ξιδ', ἀλλὰ δὲν εἶχι Αἰτωλ. Ἀπαλλουτὲς δὲν ἦρθι αὐτόθ.

ἀπαλλοτινὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπαλλουτ'νὸς Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάλλοτε καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινός.

Ὁ εἰς ἄλλην ἐποχήν, εἰς ἄλλους παλαιούς χρόνους ἀνήκων, παλαιός: Εἶνι ἀπαλλουτ'νὸς ἄθρουπους. Συνών. ἀλλοτινός 1, παλαιός, πρωτινός.

ἀπαλλοῦ ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἀλλοῦ.

Ἀπὸ ἄλλο μέρος, ἄλλοθεν: Ἡρθα - πῆγα ἀπαλλοῦ. Ἀπαλλοῦ εἶναι (δὲν εἶναι ἐντόπιος) κοιν. Ἀπαλλοῦ ἔρθα καὶ

κ' ἐπέντεσέ με Χαλδ. || Φρ. Ἀπαλλοῦ νὰ τὸ βρῆς! (ἄλλος νὰ σὲ τιμωρήσῃ δι' ὅσα μὲ ἠδίκησες! Πβ. φρ. ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ τὸ βρῆς!) κοιν. Πάγαινε ἀπαλλοῦ (φρόντισε νὰ τύχῃς βοήθειας παρ' ἄλλων. Συνών. φρ. ἀλλοῦ μπαλώσου) πολλαχ. Συνών. ἀπαλλοῦθε.

ἀπαλλοῦθε ἐπίρρ. σύνθηθ. ἀπαλλοῦθ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀπαλλοῦθενε Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνοῦρ. κ. ἄ.) ἀπαλλοῦθενες Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνοῦρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἀλλοῦθε.

Ἀπαλλοῦ, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Δὲν τὸν εἶδα, γιὰτ' ἔφυγε ἀπαλλοῦθε. Ἀπαλλοῦθε πέρασε σύνθηθ.

ἀπαλογῇ ἡ, ἀμάρτ. ἀπαλογῆς Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαλὸς καὶ τοῦ οὐσ. γῆ.

Εἶδος μαλακῆς γῆς.

ἀπαλογύριστος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ.² 107

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπαλὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. γυριστός <γυρίζω.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔχει προσκλίνει πρὸς τὴν ἐτέραν τῶν πλευρῶν διὰ νὰ ἀναπανθῇ προχείρως: Ποίημ.

Καὶ ἀπαλογύριστη δεξὰ κι ἀκκουμπημένη ἀπάνου 'ς τὸ δεξιὸ πόδι ἀνάλαφρα γυρίζει πρὸς τὰ πίσω, τ' ἄλλο της πόδι καὶ βαστᾷ μὲ τὸ ζερβὶ τὸ χέρι.

ἀπαλοζώνω ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ.² 87

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπαλὰ καὶ τοῦ ρ. ζώνω.

Ἐλαφρῶς περιβάλλω, πλαισιώνω χωρὶς νὰ στενοχωρῶ τι: Ποίημ.

Πέφτει τ' ἀπλόχωρο λιβάδι | τ' ὀλόχλωρο, τ' ὀλανθισμένο κι ἀποπαντοῦ τὸ ἀπαλοζώνουν | τῆς ἀνοιξὶς τὰ περιβόλια

ἀπαλοκάβουρας ὁ, Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαλὸς καὶ τοῦ οὐσ. κάβουρας.

Εἶδος καρκίνου. Συνών. ἀμμοδύτης 1, ἀμμοκάβουρας, τσαγανός. [**]

ἀπαλοκαβούρι τό, Κέρκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπαλοκάβουρας ἢ ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαλὸς καὶ τοῦ οὐσ. καβούρι.

Μικρὸς ἀπαλοκάβουρας, ὁ ἰδ.

ἀπαλοκοπιὰ ἡ, Λεξ. Δημητρ. ἀπαλουκοπιὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀπαλοκοπῶ.

1) Μαλθακότης, τρυφηλότης Στερελλ. (Αἰτωλ.): Γέρασι τῶρα κι θελ' οὐλον ἀπαλουκοπιές (ἦτοι ἀπαλὸ ψωμί καὶ ἀπαλὸ στρῶμα). Κ' μὴθ' κα καλὰ ἀπόφι, εἶχα ἀπαλουκοπιὰ (ἀπαλὸν στρῶμα). 2) Ἀπαλὴ καὶ εὐληπτος τροφή Λεξ. Δημητρ.

ἀπαλομάλλης ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαλὸς καὶ τοῦ οὐσ. μαλλί.

Ὁ ἔχων ἀπαλόν, μαλακὸν τρίχωμα: Ἀπαλομάλλικο ὄζῳ.

ἀπαλονύχης ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαλὸς καὶ τοῦ οὐσ. νύχι.

1) Ὁ ἔχων ἀπαλοὺς ὄνυχας, ἐπὶ ὑποζυγίων τὰ ὅποια ὅταν δὲν εἶναι συνηθισμένα νὰ βαδίζουν εἰς ἀνώμαλα καὶ πετρώδη μέρη παθαίνουν ἀπάλυνσιν τῶν ὀνύχων καὶ δυσκολεύονται νὰ βαδίζουν. 2) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου ὁ βαδίζων ἀργά, δυσκίνητος, νωθρός: Μούρ' ἀπαλονύχη, πορπάθει! Συνών. ἀπαλοπόδης, ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀνεμοπάτης.

ἀπαλονυχιάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαλονύχης.

Ἀποκτῶ ἀπαλοὺς ὄνυχας καὶ ἐπομένως βαδίζω δυσκό-

λως, ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων: Ἐχει το τὸ ζωδόβολο κι άπαλονυχιάζει. Ἀπαλονυχιασμένος εἶν' ὁ μοῦλος καὶ δὲ δορεῖ νὰ πορπατῇ καθόλου.

άπαλονύχιασμα τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. άπαλονυχιάζω.

Τὸ νὰ ἀποκτήσῃ ὑποζυγίον τι άπαλοὺς ὄνυχας, νὰ προσβληθοῦν οἱ ὄνυχές του ἔνεκα τῆς κακοτοπίας.

άπαλόπειτρα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άπαλός καὶ τοῦ οὐσ. πέτρα.

Εἶδος μαλακοῦ λίθου εὐεργάστου, ὁ ὁποῖος χρησιμοποιεῖται ὡς παραστάς καὶ γωνιόλιθος: Ἐχει πολλές άπαλόπειρες ὁ τόπος. || Ἄσμ.

Ἐσοῦσα οἱ-ῖ-άπαλόπειρες καὶ τὰ σμαγδάλια ἀνοίγα.

άπαλοπόδης ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άπαλός καὶ τοῦ οὐσ. πόδι.

Ἀπαλονύχης 2, ὁ ἰδ.: Ὡ καμένη, άπαλοπόδα ποῦ 'σαι!

άπαλός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. κ. ἄ.) άπαλους Εὐβ. (Λίμν. Στρόπον.) Στερελλ. (Λεπεν.) άπαός Α.Ρουμελ. (Καρ.) άπαλὲ Τσακων. άπαλὸ Ἀπουλ. (Καλημ. Κοριλ. Μαρτ. Μαρτιν. Σολέτ.) 'παλός Κάλυμν. Κύπρ. Πόντ. (Ὁφ.) Σίφν. 'παλὸ Ἀπουλ. άπάλη ἡ, Κρήτ. Σκῦρ. άπαλη Πελοπν. (Λακων. Μάν. Οἶν.) άπάλ' Μακεδ. (Καταφύγ.) άπάλ' τό, Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ.)

Τὸ άρχ. ἐπίθ. άπαλός. Περὶ τοῦ τονισμοῦ τῶν τύπ. άπαλος, άπαλη ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 46 (1935) 3, περὶ δὲ τοῦ τύπ. άπάλη πβ. άρχ. γαληνός - γαλήνη κτθ.

Α) Ἐπιθετικ. **1)** Μαλακός, τρυφερός κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. Κοριλ. Μαρτ. Μαρτιν. Σολέτ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Τσακων.: Ἀπαλὸ δέρμα - μάγουλο - μαλλί - πάπλωμα - στρώμα - χέρι - ψωμί. Ἀπαλὴ ζύμη κοιν. Μ' τὰ 'καμι οὐ φοῦρνους άπαλὰ τὰ ψουμιά Σάμ. Ἀπαλὸν κρέας (χωρὶς κόκκαλα) Κοτύωρ. Τραπ. Χῶμαν άπαλὸν Χαλδ. Τὸ χιόνι . . . σκέπαζε μ' ἕνα άπαλὸ κι άφραῖτο πάπλωμα τοὺς δρόμους καὶ τοῖς αὐλῆς Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1, 243 || Φρ. Ἀπαλὰ κρέατα (οἱ γλουτοὶ) Κοτύωρ. || Ποιήμ.

Τώρα ποῦ τούτη | ἡ κόρη φαίνεται,

τὸ χόρτο γένεται | ἄνθι άπαλὸ

ΔΣολωμ. 179

Θέλω τὰ γελαστά σου τὰ χειλάκια,

θέλω τὴν άπαλή σου ἀγκαλιά

ΓΔροσίν. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 84. Ἡ σημ. άρχ. Ἰδ. Ὁμ. Γ 371 «ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμάς άπαλὴν ὑπὸ δειρὴν» καὶ Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 1063 «ὥστε κρέ' ἔδεσθ' άπαλὰ καὶ καλά». Συνών. ἀνάπαλος 1. **2)** Ὁ χαλαρῶς στριμμένος, ἐπὶ νήματος Εὐβ. (Κάρυστ. Λίμν. Στρόπον.) Ρόδ. Σῦρ. (Ερμούπ.): Με τὴ μπαμπακόροκα νέθεις πολὺ μαλλί καὶ άπαλον Λίμν. Θα δὸν γνέσου άπαλον Στρόπον. Ἀπαλὴ κλωστή Ρόδ. Πβ. ἄκλωστος 1. **3)** Ὁ ἀραιῶς ὑφασμένος Εὐβ. (Κάρυστ.): Ἀπαλὸ παννί. Συνών. ἀγανός 3, ἀνάγλυκος 3, ἀναλυτός 2, ἀνάραιος 1(α), ἀραιός, ἀντίθ. κρουσιός, πυκνός, σφιχτός. **4)** Μαλακός, ἀδύνατος, ἑλαφρός, ἐπὶ οἶνου Πελοπν. (Καλάβρυτ. Ὀλυμπ. Σουδεν.): Εἶν' άπαλὰ τὰ κραδιά ἐδῶ Καλάβρυτ. Σουδεν. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Ἰδ. Ἀθην. 1, 27 C «Ταραντίνος δὲ καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ κλίματος τούτου πάντες άπαλοί, οὐ πλῆξιν, οὐ τόνον ἔχοντες, ἡδεῖς, εὐστόμαχοι» (Ταραντίνος ἐνν. οἶνος).

5) Οὐχὶ σφοδρός, ἀσθενής, ἐπὶ βροχῆς Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἡρθε μὴ μπόρα άπαλὴ Καλάβρυτ. Εἶνι βρονχὴ άπαλὴ Αἰτωλ. **6)** Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου μόλις λαμβάνει τις αἰσθησιν, οὐχὶ ἐνοχλητικός, εὐχάριστος

σύνθηθ.: Ἀπαλὸς μπάτης. Ἀπαλὸ ἀεράκι σύνθηθ. Χάιδευσ τὸ πρόσωπό μου μὲ τὸν άπαλὸ ἀνασασμό του Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1, 233. **7)** Οὐχὶ συνεκτικός, ὑδαρῆς Εὐβ. (Κάρυστ.): Ἀπαλὰ γινήκανε τ' ἄβγά. Συνών. μελᾶτος, ἀντίθ. σφιχτός. **8)** Ὑγρός, κυρίως ἐπὶ ἐδάφους μαλακοῦ Κρήτ. Πελοπν. (Λάστ.): Νὰ κάμωμε ἕνα ζευγάρι το' ἔλαιες ἐδὰ ποῦ 'ναι ἀκόμη άπάλες (βραχυλ. ἀντί: ποῦ 'ναι ἀκόμη τὸ χῶμα των άπαλὸ) Κρήτ. **9)** Μεταφ. γλυκύς, ἥσυχος, πρᾶος Ἀνδρ. Κάλυμν. Κρήτ. Στερελλ. (Λεπεν.) **10)** Νωθρός, ὀκνηρός, ῥάθυμος Ἰων. (Κρήν.) Κάρπ. Πελοπν. (Γορτυν. Λάστ. Τριφυλ.) Ρόδ.: Γιατ' εἶσαι ἔτοι άπαλός; Τριφυλ. || Φρ. Ἀπαλὴ καρδιά (ἀμελής, ἀδρανὴς ἄνθρωπος) Κρήν. || Ἄσμ.

Ἄν εἶν' καλὸς ὁ μαῦρος σου, φτάν-νεις τοὺς 'ς τὰ στεφάνια, ἂν δένον κ' εἶναι άπαλός, φτάν-νεις σὰν 'ποβλοήσουν

Ρόδ. Συνών. ἀνάπαλος 2. **11)** Ἀνόητος, εὐήθης Ἀνδρ. Παξ. Πελοπν.

Β) Οὐσ. **1)** Τὸ μὴ στερεοποιηθὲν ἀκόμη μεσοδιάστημα τῶν βρεγματικῶν καὶ μετωπιαίων ὀστέων τοῦ κρανίου βρέφους κοιν.: Τ' άπαλὸ τοῦ παιδιοῦ δὲν ἔπῃξεν ἀκόμη κοιν. Τ' άπαλὸν τοῦ παιδιοῦ ἐν τὸ τανοῦν, γιατί εἶναι κακό, ἐν γένεται ἔξυπνον τὸ παιῖ Ρόδ. Πάνω 'ς τ' άπαλὸν ἐνέμεσεν σπυρὶ Κάρπ. Συνών. άπαλούδι 1. **β)** Κεφαλὴ Σῦρ.: Φρ. Ἀνάφτει τ' άπαλό μου (ὀργίζομαι).

2) Μὴ ἁλισθηθεὶς ἀκόμη νωπὸς τυρός, νεοπαγὴς τυρός Μακεδ. (Κοζ.) Πελοπν. (Λακων. Μάν. Μεσσ. Οἶν.) Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ.) Σκῦρ.: Ἐχουν τὸ γάλα 'ς ἕνα καζάνι, ρίχτουν μέσα τὴν πυτιὰ καὶ τὸ γάλα πῆζει καὶ γίνεται άπαλη Μάν. Ἡ άπαλὴ εἶναι ἁλαφρεῖα 'ς τὸ στομάχι Μεσσ. Νὰ πάρωμε τυρὶ άπαλη νὰ κάμωμε τυρόπιττα Λακων. Πῆμα 'ς τ' μάντρα τοαὶ μᾶς φ'λέγανε άπάλη Σκῦρ. Ἡ σημ. καὶ άρχ. Ἰδ. Φιλόξ. παρ' Ἀθην. Δ, 147 E «ὁμοσύζυγα δὲ ξανθὸν τ' ἐπεισῆλθεν μέλι καὶ γάλα σύμπακτον, τό κε τυρὸν ἅπας τις ἤμεν ἔφασχ' άπαλόν, κήγὼν ἐφάμαν». Συνών. μαλάκα.

3) Θηλ., τὸ πῖαρ τὸ σχηματιζόμενον πρὶν βράσῃ τὸ γάλα Πελοπν. (Λακων.) Συνών. τσίπα. **4)** Θηλ., πιθανῶς τὸ φυτὸν άπαλάκι, ὁ ἰδ. Κρήτ. (Βιάνν.) **5)** Θηλ., ψιλὸν ἄλευρον Σκῦρ. **6)** Θηλ., ἡ διαδεχομένη τὴν κακοκαιρίαν καλοκαιρία Μακεδ. (Καταφύγ.) **7)** Συνήθως κατὰ πληθ., ἀσθένεια τῶν οὐλῶν καὶ τοῦ οὐρανίσκου ἐπιφέρουσα ἀδυναμίαν τοῦ πάσχοντος νὰ φάγῃ ἢ νὰ πῖῃ, κυρίως ἐπὶ ζῳῶν Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Κύθηρ. Σῦρ. Χίος: Ἡπέσανε τ' άπαλὰ τοῦ ζοῦ Κρήν. Ἐχει τ' άπαλά του Κύθηρ. Ἐφερά σου τὸ μουλάρι νὰ μοῦ τὸ γιατρέψῃς, γιατί ἔχει πάλι τ' άπαλά του Κρήτ. || Φρ. Ἐπέσα d' άπαλά μου ν' ἀνημένω (ἐπὶ παρατεταμένης προσδοκίας) αὐτόθ. **8)** Μαλακός κριθίνος ἄρτος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν φρυγόμενον εἰς τὸν φοῦρνον Θήρ. Κάλυμν. Πελοπν. (Λακων.): Ἄσμ.

Ταριρὶ τοῦ λέγανε | τοαὶ μοῦ τὸ παδρεύγανε

τοαὶ τοῦ δῶνανε προντοᾶ | ἕνα γόστουνο κουτοᾶ

το' ἕνα φοῦρνο άπαλὰ

(βαυκάλ. γόστουνο = κόσκινο) Θήρ. Πβ. άπαλουδάκι.

9) Οὐδ. ἡ ψίχα τοῦ ἄρτου Ἡπ.

άπαλοσίτι τό, πολλαχ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. *άπαλόσιτος.

Ποικιλία σίτου τοῦ ἡμέρου. Συνών. ἀλευρίτης 1, βλαχόσταρο. **[**]**

άπαλοταριά ἡ, ἀμάρτ. άπαλοταρέα Κάρπ. (Ἐλυμπ.

κ. ἄ.) άπαλοταρά Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άπαλός καὶ τοῦ οὐσ. τάρος διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. τὰ

